

De Wanowan

Lankelaar 19, 5737ES Lieshout

Uitgave 89

27^e jaargang

juli 2017

UITNODIGING

Wij nodigen U van harte uit om deel te nemen aan de jaarvergadering die we zullen houden op **woensdag 19 Juli a.s. om 15.00 uur** in Restaurant de Zwaan in Son die we willen laten overgaan in een gezellige ontmoeting met rond half zes een maaltijd zoals we gewend zijn bij dit restaurant. Het is al weer te lang geleden dat we elkaar spraken.

Het bestuur heeft verschillende vragen waar ze graag antwoord op zou krijgen. Toen we in 1966 de vereniging oprichtte dachten we niet dat we in 2017 nog steeds actief zouden zijn. We werden geconfronteerd met een speciale vriendschapsband, n.l. van onze leden onderling. Was het doel om het goede contact te onderhouden tussen de bevrijders en de mensen in het bevrijde gebied dan waren we bij het afscheid van Frans Kortie als voorzitter al klaar. Dat was vijftig jaar na de bevrijding. Toen kwamen er in Juni 300 veteranen inclusief familie voor een bliksembezoek en in September 330 voor veertien dagen of zelfs langer. De verschillende Corridor gemeenten en de Betuwe toonden een maximale dankbaarheid tegenover de gasten. We gingen met zeven bussen naar Bastogne. Wat waren onze bevrijders in de watten gelegd. Wat hadden wijzelf een goed gevoel erover.

In een vergadering met onze leden die volgde sprak U zich uit voor nog maar even doorgaan met de contacten. Zowaar bij de 60 jarige herdenking van de bevrijding in 2004 kwamen nog 140 gasten. Zonder de hulp van onze leden hadden ze niet kunnen worden ontvangen. Toen we 70 jaar vierden was de kaars opgebrand. Nog enkele van de heel sterken: dat was het. Uiteindelijk stierf ook Ray Nageller komt niemand meer..... Maar dat wil nog niet zeggen dat wij elkáar niet willen ontmoeten.

Voor de Jaarvergadering hoeft U zich niet op te geven, wél voor het diner achteraf. U staat vrij om hieraan wel of niet deel te nemen. Maar als U ook daar deel van uit wil maken gelieve U dan aan te melden.

Ik zie U graag op 19 Juli. a.s.

Thieu van Luyt,
voorzitter

ANTWOORDFORMULIER

Naam.....

Woonplaats.....

geeft zich op voor het Diner in Sonop 19 juli: **Aantal personen:.....**

prijs € 25,-- p.p. te voldoen aan het restaurant.

Dit bericht svp terugzenden naar

[m.luyt1 @ chello.nl](mailto:m.luyt1@chello.nl)

of

even uitprinten en sturen naar:

Vereniging van Airborne vrienden
Lankelaar 19
5737 ES Lieshout

Mocht het U toch probleem geven dan even Uw deelname doorbellen naar
De Secretaris Pierre Cuijpers 040 286 3791

Jan Vrenssen stuurde ons de volgende berichten, zoals die in beide Sonse bladen verschenen:

Op dinsdag 13 juni was er echt een bijzondere internationale gast in het Kloosterhotel. George Mullins(92 jaar), Amerikaans oorlogsveteraan uit Californië, bezocht na meer dan zeventig jaar weer onze gemeente.

Zijn baseball cap en revers staan vol met onderscheidingen en decoraties gekregen voor zijn heldendaden als 'private en sergeant' van onder meer de 101st Airborne Divisie, het Liberation Army, dat onze gemeente op 17 september 1944 bevrijdde van de Duitse agressor. Hij is de gast deze dagen van Jan Vrenssen, lid van de "vereniging van Airborne vrienden" en kenner bij uitstek van de "Operation Market Garden".

George Mullins bezoekt Europa samen met zijn zoonlief en zus. Zijn zoon wilde na al die verhalen weleens zien waar zijn vader allemaal gevochten had. Zijn zus is bezig met een historisch overzicht van de *battle-tour* van haar broer. In Frankrijk waren ze aanwezig bij de herdenking van D-day. In de vroege ochtend van 6 juni 1944, begonnen de geallieerden de aanval in Normandië. George

werd deze dag, 73 jaar later, gedecoreerd met de belangrijkste Franse onderscheiding, nog ingesteld door Napoleon: *l' Ordre national de la Légion d'honneur*. George vertelde bijzonder vereerd te zijn en droeg de onderscheiding op aan al zijn gesneuvelde gevechtsbroeders.

Operation Market Garden

George Mullins was een eenvoudige boerenzoon, die opgroeide in armoede op het Amerikaanse platteland en wellicht daardoor gevormd werd tot een mentale taaie, stevig gespierde en hard werkende doorpakker. Als 18-jarige werd hij opgeroepen en als 'Private' nam hij deel aan de Amerikaanse invasie op 'Utah Beach'. Waarbij de bombardementen van de Duitsers op het strand van Normandië nog in zijn geheugen gegrift staan. "We verscholen ons in elke kuil", vertelt hij. Na een aantal maanden werd hij vervangen en keerde terug naar Engeland. Hij belandde bij het Glider Infantry Regiment (GIR) een onderdeel van de 101st Airborne Divisie, een Amerikaans elitecorps.

Ondertussen werden ze voorbereid op een nieuwe missie: Operation Market Garden. Doel van deze operatie was het in handen krijgen van een aantal bruggen over de grote rivieren in Nederland. Van daaruit moest een deel van het geallieerde leger oprukken naar het Duitse Ruhrgebied, het hart van de Duitse oorlogsindustrie. George Mullins was infanterist, zeg maar zandhaas, en vertrok op 17 september 1944 in een glider naar het landingsgebied op de Sonse heide. Een glider was een zweeftoestel met manschappen en materiaal, zoals artillerie, tanks en jeeps. “We were lucky, cause we landed safely on a just a plowed field, no harm or damage” vertelt George.

Hun opdracht was de brug over het Wilhelminakanaal in te nemen en Eindhoven te bevrijden. Helaas werd de brug bij Son door de Duitsers opgeblazen en op zelfgemaakte vloten kwamen de Amerikanen aan de overkant. Die nacht brachten ze door op Bokt, schuilend in droge sloten. Ze stoomden de volgende dag door en 18 september werd Eindhoven bevrijd.

Oorlogs-modus

Na het bewaken van de “Hells Highway”, zo werd de weg naar Nijmegen genoemd, vanwege de Duitse aanvallen op de flanken van deze corridor, werd George Mullins ingezet voor de verdediging van de Betuwe-streek aan de Rijn.

Om even op te laden werd hij teruggestuurd naar het Franse Mourmelon, maar lang kon hij daar niet genieten van *off-war*. De rekruten werden opgetrommeld voor het Ardennen offensief. “An almost hand to hand combat and extreme cold at night,” herinnert George zich. Was je nooit bang vraag ik. “Nee, we waren in een oorlogs-modus. Onderling werd niet gelachen, strakke koppies, zelfs bij de overgave van Duitsland werd niet gejuicht. Mission completed.”

Damn kid

Ik vraag George waarom hij een ‘damn kid’ genoemd werd. “Onze generaal zei, deze jongen is al zo lang bij ons, hij verdient het om ‘sergeant’ te worden. Dus zo werd ik opeens gepromoveerd van soldaat naar sergeant. Na de oorlog heeft George het bijna dertig jaar weggedrongen en was bezig zijn eigen leven op te bouwen. Toch kwam hij er achter deel te zijn geweest aan een unieke historische periode en geniet daar nu van en wil er alles over weten. Ik bedank hem voor het gesprek en voor het feit dat ik, mede door zijn inspanning, nog elke dag geniet van mijn vrijheid.

Door: Arjen Strik, Foto: Wil Feijen. Overgenomen uit Mooi Son en Breugel.

“Weet je wat er zo mooi aan is om terug in Europa te zijn? Dat zijn de mensen. Ik heb in de afgelopen weken meer mensen zien huilen dan in mijn tijd hier tijdens de Tweede Wereldoorlog. Kijk, deze onderscheiding, het Légion d’Honneur, heb ik in Frankrijk gekregen. Dat doet veel

met me.” De Amerikaan George Mullins was amper 18 jaar oud toen hij als soldaat in de brandhaarden van Europa terecht kwam. De bevrijding van Son en Breugel kan hij zich nog goed herinneren. Afgelopen week was hij in Son op bezoek bij zijn goede vriend Jan Vrenssen en vertelde zijn indrukwekkende verhaal.

door Olga Toirkens in Forum

“Met een boot kwamen we op 6 juni 1944 aan op Utah Beach, Normandië. Het strand werd gebombardeerd en er werd geschoten. We zijn die dag 150 man verloren, maar achteraf gezien zijn we er nog goed vanaf gekomen. Wij wisten op dat moment niet wat er op Omaha Beach, verderop naar het oosten, aan de hand was. Het was daar een ‘bloody mess.’ Zij verloren 2000 man in twee uur tijd.

Het eerste gevecht waar ik na de landing aan heb deelgenomen was bij de rivier de Douve. Het was de hel op aarde. Binnen een nacht zijn daar meer mannen van ons regiment gesneuveld dan gedurende de rest van de oorlog bij elkaar. Na de Slag om Normandië keerden we terug naar Engeland en daar konden we even op adem komen.

Ik zat bij het 327th Glider Infantry Regiment dat onderdeel uitmaakte van de 101st Airborne Division. Een glider is een zweefvliegtuig. Je hebt verschillende soorten gliders, maar wij gebruikten de Waco glider. Het mooie van de gliders is dat ze meer gewicht kunnen dragen dan ze zelf wegen.

Op 17 september 1944 begon Operation Market Garden. Het doel was om Eindhoven te bevrijden en alle bruggen te heroveren op de Duitsers. Bijna 6000 parachutisten werden gedropt in het gebied tussen Son en Sint-Oedenrode. De parachutisten waren uiteraard maar licht bewapend. Daarom werden wij er achteraan gestuurd. De vlucht was riskant, want de Duitsers schoten in België met zwaar antivliegtuig geschut, ack-ack genaamd. Op de tweede of derde dag was het weer ook nog eens erg slecht, waardoor ze niet konden zien waar ze naartoe vlogen. Vanuit het zweefvliegtuig was zelfs niet eens het vliegtuig te zien dat ze trok, een C-47, terwijl de kabel minder dan 100 meter lang was. We zijn veel gliders verloren.

Binnen een paar dagen landden meer dan 700 gliders in de omgeving van Son. De gliders brachten niet alleen soldaten, maar ook zwaar materieel, zoals jeeps antitankgeschut, eten en medische voorraden. De gliders waren dus heel belangrijk voor de paratroopers. Zonder deze bevoorrading konden ze weinig beginnen.

Ik landde toen het bijna donker was. De Duitsers hadden een jager de lucht in gestuurd en die schoot een van onze transportvliegtuigen neer.

Het vliegtuig kwam recht over mij heen. Het leek

wel alsof de propellers door de staart heen gingen. Overal was rook.

Wij moesten verzamelen bij de windmolen ten zuiden van het dorp, op weg naar Eindhoven. Deze windmolen staat er nu helaas niet meer.

Op school had ik al eerder foto's van windmolens gezien. Ik was geïnteresseerd in aardrijkskunde en op de een of andere reden vond ik het erg leuk om over Nederland te lezen. Zo kende ik het verhaal over de kleine jongen die zijn vinger in de dijk stopte.

Toen ik in Nederland aankwam voelde het heel vertrouwd, alsof ik er al een keer was geweest.

De volgende dag was een grote ramp. De Duitsers rukten op met enkele tanks vanuit Nuenen. De Britten kwamen ondertussen van uit het zuiden aan met vrachtwagens. Een van de vrachtwagens werd vol getroffen door een tank en vloog in brand, terwijl de mannen er nog in zaten. Het gebeurde vlak voor mijn neus. Ik rende er meteen naartoe, maar je kunt je wel voorstellen wat ik zag toen ik achterin keek.

Tijdens de gevechten was ik niet bang. Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen, maar op het moment dat je in de strijd belandt, bekriipt je een gevoel in je lichaam, in je gedachten, in je ziel dat je nergens anders voelt. Het lijkt alsof een soort geest je overneemt. Ik moest me ergens aan vasthouden. Aan God, aan mijn moeder, aan mijn vader en aan eigenlijk iedereen die ik kende. Zij hebben mij er doorheen getrokken. Je moet een taak volbrengen, namelijk doden of gedood worden. En als het nodig was om een hele nacht met een machinegeweer te schieten, dan deed ik dat..

Je weet dat je elk moment geraakt kunt worden. Mijn grootste nachtmerrie was dat ik geraakt zou worden, maar niet meteen dood zou zijn. Als ik dan toch geraakt moest worden, dan liever in een keer goed zodat ik geen pijn zou hoeven te lijden. Ik had enorm te doen en de jongens waar van bijvoorbeeld een been werd afgeschoten. En nu nog steeds. Oorlog is niets minder dan de hel op aarde. Het is niet goed dat mensen elkaar dood schieten. Wij horen een beschaafde wereld te zijn.

Wat er tijdens de Tweede Wereldoorlog is gebeurd zal ik altijd met me meedragen, maar ik heb het niet mijn leven laten beheersen. Ik heb het nooit zo ver laten komen dat ik zelfmoord zou overwegen. Veel mannen hebben dat wel gedaan. Maar ik wil graag leven. Met een Amerikaans antitank geweer hebben we in Son twee Duitse tanks aan flarden geschoten. Het was een groot wapen, waar ik zwaar van onder de indruk was. Het leek meer op een kanon en hij schoot recht over mij heen. Ik kreeg de opdracht om een loopgraaf te graven, waar we af en toe even konden uitrusten. Ondertussen kwamen er ook de Britse tanks aan. Tot mijn grote schrik reed een van die tanks recht over de loopgraaf waar ik op dat moment aan het graven was. Mijn leidinggevende riep tegen de Brit: "Maak dat je wekomt, je staat boven op een van mijn mannen". De Brit wilde de tank toen draaien, maar het zand begon te schuiven. Ik besepte dat ik heel snel iets moest doen. Ik hield mijn armen voor mijn hoofd, zodat ik nog wat lucht zou hebben en mijn maten groeven mij snel uit. Wat was ik boos. Ik had niet aan het gevecht kunnen deelnemen en mijn wapen zat ook nog eens vol zand.

Na de bevrijding van Son en Eindhoven moesten we 10 mijl (16 km) naar het noorden lopen richting Veghel. Het waren de zwaarste 10 mijl die ik ooit heb gelopen. Overal stonden brandende vrachtwagens en onderweg werd er zwaar gevochten. De weg van Eindhoven naar Nijmegen kreeg de naam *Hell's Highway*. Op 22 september sneuvelden 92 parachutisten in de buurt van Veghel. Die dag wordt "Zwarte Vrijdag" genoemd. Na Veghel kwam onze tijd in "the Island". Bij elkaar hadden wij 72 dagen dat we in de vuurlinie zaten. Een bad of schoon ondergoed kregen we niet. Maar ach, we waren 18 jaar, stoere jongens, en hadden helemaal geen bad nodig. We deden gewoon wat water in onze helm en wisten ons daarmee. Mijn kapitein zei: "We hebben in ieder geval één ding gemeen: we ruiken allemaal hetzelfde". We sliepen nauwelijks, want dat was veel te

gevaarlijk. Soms sliepen we wel drie dagen achter elkaar niet. Hoe we het volhielden? Je moest wel. Je had geen keus.

Half december gingen we naar Bastogne in België en na enkele omzwervingen in Europa eindigden we uiteindelijk in Duitsland bij het Eagles Nest, het huis van Adolf Hitler.

Het was vlak voor Kerstmis 1945 toen ik weer terug naar de VS ging. Mijn vader lag ziek in bed met een flinke longontsteking. Maar toen hij mij in de deuropening zag staan schreeuwde en huilde hij en kwam op mij afgevlogen. Mijn kleine zusje danste door de huiskamer en mijn moeder sloot mij huilend in de armen. Ik was weer thuis. Eindelijk!